

Arrest

nr. 300 680 van 26 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JP LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 16 januari 2024 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 september 2023 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Uit onderzoek van de vingerafdrukken van verzoeker blijkt dat hij reeds op 21 augustus 2023 een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije had ingediend en op 5 september 2023 in Oostenrijk.

Op 20 september 2023 worden de Bulgaarse instanties verzocht om verzoeker terug te nemen. Op 30 september 2023 stemmen de Bulgaarse instanties in met dit verzoek, onder verwijzing naar artikel 18.1 van de Dublin III-Verordening.

Op 5 oktober 2023 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen tegen voormelde beslissing werd verworpen bij arrest nr. 300 678 van 26 januari 2024.

Op 16 januari 2024 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALEN PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : [A.]

voornaam : [A.]

[...]

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.) wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Merksplas om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Bulgarije, op basis van het Dublinakkoord van 30/09/2023, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 05/10/2023, met een termijn van 10 dagen. Het beroep dat betrokkene indiende tegen deze beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 29/10/2023 is nog in behandeling. We merken hierbij op dat dit ingediende beroep geen schorsende werking heeft. De omstandigheid dat de terugleiding naar het land van herkomst wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 05/10/2023. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 16/01/2024 geen andere elementen aan.

Betrokkene verklaart niet aan een medische aandoening te lijden. Hij brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 05/10/2023. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 16/01/2024 geen andere elementen aan.

Een schending van artikelen 3 en 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene werd op 05/10/2023 en 13/10/2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar de verantwoordelijke lidstaat en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 05/10/2023 die hem betekend werd op diezelfde dag. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

9° Terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming.

Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 16/01/2024 dat hij reeds om internationale bescherming heeft verzocht in Bulgarije, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank."

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving, genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in die mate onontvankelijk is.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Schending van de wet, in het bijzonder:

- *Schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- *Schending van artikel 74/17, § 1, al. 1 (nonrefoulementsbeginssel) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod op foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd én met de artikelen 12 (eenheid van gezin), 17 (materiële opvang en gezondheidszorg) en 18 (materiële opvangvoorzieningen), en 19 (gezondheidszorg) van de Opvang-Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking);*
- *Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginssel.”*

Verzoeker geeft eerst de geschonden geachte bepalingen weer en geeft hierover een theoretische uiteenzetting. Verder geeft hij de volgende toelichting:

“De bestreden beslissing schendt, zoals hierna wordt aangetoond, de fundamentele rechten opgesomd in het middel van verzoekende partij en stelt haar bloot aan hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen die leiden tot een schending van het non-refoulementsbeginssel zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in het artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met het absoluut artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Verwerende partij gaat ervan uit dat de bestreden beslissing niet leidt tot hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in de zin van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd, omdat:

- (1) Verzoekende partij de termijn van vrijwillig vertrek niet heeft nageleefd, wat verzoekende partij op zich niet betwist maar wel meent dat zij dit met reden en recht niet deed, zoals hierna wordt besproken;*
 - (2) Verwerende partij artikel 3 EVRM in het kader van het Bevel om het grondgebied te verlaten van 5 Oktober 2023 heeft onderzocht, wat verzoekende partij hieronder betwist;*
 - (3) Verzoekende partij geen ernstig bewijs van medische problematiek geeft die de uitvoering van de bestreden beslissing belemmert, wat verzoekende partij hieronder betwist;*
- En bijgevolg « geen schending van artikel 3 EVRM aantoon »;*

Alsook dat:

- (4) Verwerende partij artikel 8 EVRM in het kader van het Bevel om het grondgebied te verlaten van 5 Oktober 2023 heeft onderzocht, wat verzoekende partij niet betwist, omdat hij zich niet op het fundamenteel gezinsleven beroept, waardoor dit ingeroepen motief niet pertinent is, en de bestreden beslissing niet kan schragen.*

Deze ingeroepen motieven kunnen niet overtuigen zoals hieronder wordt aangetoond.

Verzoekende partij vroeg op 13 September 2023 asiel aan. Zij werd op 19 September 2023 een eerste maal gehoord en deelde bij die gelegenheid mee dat zij door de Bulgaarse grenspolitie op de benen werd geslagen waardoor zij verwondingen opliep die niet in Bulgarije werden verzorgd en pas medische verzorging kreeg nadat zij doorreisde naar Oostenrijk waar zij wel verzorging kreeg zoals door de Oostenrijkse en Belgische medische attesten worden bevestigd (cf. stukken nrs. 4A, B en C) terwijl de wond niet wil genezen (cf. stuk nr. 4A).

Verzoekende partij meent dat de mishandeling door de Bulgaarse grenspolitie, de verwondingen die haar werden toegebracht en het niet verlenen van medische verzorging hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen uitmaken.

De verwondingen en uitgestelde verzorging werden gedocumenteerd (cf. stukken nrs. 4A, B en C).

De verklaringen zijn bijgevolg aannemelijk en geloofwaardig.

Verwerende partij diende bijgevolg minstens te onderzoeken of verzoekende partij bij verplichte terugkeer naar Bulgarije wel de noodzakelijke verzorging zal krijgen, wat zij niet deed, en waardoor zij onzorgvuldig handelde.

Verzoekende partij toonde alvast het tegendeel aan en documenteerde dit met medische verslagen (cf. stukken nrs. 4A, B en C) .

Verwerende partij voerde dit onderzoek niet.

De beoordeling van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd in het kader van het Bevel om het grondgebied te verlaten van 5 Oktober 2023 waarnaar verwerende partij verwijst, gaat niet in op deze tekortkoming in de beslissing Bevel om het grondgebied te verlaten 26Quater van 5 Oktober 2023 . De ingeroepen motieven zijn daarom niet ernstig en worden door de stukken tegengesproken. Zij kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Om dezelfde redenen leidt de bestreden beslissing tot overdracht en leidt de overdracht van verzoekende partij tot hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen, zoals deze supra werden geconcretiseerd en besproken, in de zin van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Verwerende partij mag verzoekende partij volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens die zij in de bestreden beslissing herhaalt, niet aan de ontvangende lidstaat overdragen wanneer dit leidt tot een te verwachten de schending van het voormelde absolute artikel 3 (EHRM 6 juni 2013, nr. 2.283/12) wat klaarblijkelijk zal geschieden, terwijl zij dit middels de bestreden beslissing juist wel doet.

Het reëel risico op ernstige schade zoals besproken werd door verwerende partij kennelijk niet zorgvuldig onderzocht of gewoon miskent, terwijl zij daar positiefrechtelijk (EHRM 6 juni 2013, nr. 2.283/12, § 95) zelfs proprio motu toe wordt verplicht (EHRM 29 april 1997 H.L.R., nr. Reports 1997-III; EHRM 6 maart 2001, nr. 45.276/99, § 60; EHRM 23 februari 2012 Hirshi Jamaa et al., no. 27.765/09, § 116; EHRM 6 juni 2013 Mohammed, nr. 2.283/12, § 95).

Om voorgaande redenen handelde verwerende partij onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde voorhanden die verwerende partij ontslaan van enige motiveringsplicht.

Om deze en voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing de motiveringplicht.

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing eveneens het verbod op refoulement zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.”

3.2.2. Verzoeker voert aan dat hij in Bulgarije reeds onderworpen was aan een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling en dat hij dit opnieuw riskeert bij een terugleiding.

De Raad verwijst vooreerst naar het arrest nr. 300 678 van 26 januari 2024 waarbij de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, in de zaak tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 5 oktober 2023, wordt verworpen. In dit arrest wordt artikel 3 EVRM uitvoerig besproken.

Verzoeker geeft een algemene beschouwing aangaande de toepassing van artikel 3 EVRM, en stelt vervolgens dat geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat hij wel bewijs van een medische problematiek leverde; dat hij medische attesten bijbrengt van verwondingen die werden toegebracht door de Bulgaarse grenspolitie.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dienaangaande:

“Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 05.10.2023, met een termijn van 10 dagen. Het beroep dat betrokkene indiende tegen deze beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 29.10.2023 is nog in behandeling. We merken hierbij op dat dit ingediende beroep geen schorsende werking heeft.

De omstandigheid dat de terugleiding naar het land van herkomst wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten

waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de procedures te benaastigen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 05.10.2023. betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 16.01.2024 geen andere elementen aan.

Betrokkene verklaart niet aan een medische aandoening te lijden. Hij brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfde de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 05.10.2023. betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 16.01.2024 geen andere elementen aan.

Een schending van artikelen 3 en 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden."

Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoeker kenmerkt heeft geoordeeld dat er geen bezwaren zijn voor een overdracht van verzoeker aan Bulgarije.

Bovendien werd wel degelijk over de medische toestand van verzoeker gemotiveerd: *"Betrokkene verklaart niet aan een medische aandoening te lijden. Hij brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat."*

Waar verzoeker wijst op mishandeling door de Bulgaarse grenspolitie stelt de Raad vast dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze oordeelt dat verzoeker geen objectieve elementen neerlegde om zijn beweringen te staven. Het is derhalve onmogelijk om na te gaan of de verklaringen van verzoeker stroken met de werkelijkheid. Het louter bijbrengen van Belgische en Oostenrijkse medische attesten doen hieraan evenmin afbreuk, omdat zij niet aantonen dat de opgelopen fractuur aan het been effectief het gevolg is van mishandeling door de Bulgaarse grenspolitie. Verzoeker diende eventuele klachten betreffende zijn behandeling door de politie vooreerst te richten tot de bevoegde Bulgaarse instanties, zo nodig tot het EHRM. Uit niets blijkt dat verzoeker in de onmogelijkheid was om in die zin actie te ondernemen. Ook het gegeven dat er in Bulgarije geen kosteloze rechtsbijstand geldt, neemt niet weg dat hij in persoon klacht kon neerleggen.

Verzoeker laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofd een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM.

Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde oordeelt dat er geen zwaarwegende gronden aangetoond zijn om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

De Raad benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van artikel 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in artikel 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In dit geval lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoeker zelf die geen een concrete aanwijzing geeft dat hij werkelijk niet de nodige verzorging zal kunnen genieten in Bulgarije.

Verzoeker uitte verzet tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij werd aangeraden naar België te komen en omdat hij stelt dat hij kan terugvallen op zijn neven die in België verblijven. Naast zijn neven in

België, geeft verzoeker aan niemand anders in Europa te kennen. Hij verklaart hier zijn leven te willen opbouwen door te studeren en te werken. Tegelijkertijd verzet verzoeker zich tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij daar onheus behandeld werd door de lokale instanties. Verzoeker stelt dat hij geslagen werd en verklaart opgesloten te zijn geweest voor een periode van 10 dagen alvorens hij in een opvangcentrum verbleef. De Raad wijst er nogmaals op dat deze problematiek reeds uitvoerig werd behandeld in meergenoemd arrest nr. 300 678 van 26 januari 2024. Het volstaat naar de bespreking ervan te verwijzen.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoeker de schending van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft hij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is ongegrond.

3.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M. MILOJKOWIC